

Švédský profesor o lhaní a revisionismu dějin v Europarlamentu

- CZ24 News | 7. února 2020

EU: Lennart Palm, emeritní profesor historie na univerzitě v Göteborgu, vysvětluje, proč usnesení, které Evropský parlament přijal k paměti druhé světové války, představuje hrubou revizionistickou verzi dějin.

V budoucnu se díky ní může objevit celá řada školních učebnic dějepisu, díky nimž bude mladší generace vychovávána ve lži.

Přes svůj rozsah si materiál si zaslouží pozornost čtenářů, protože v západních médiích je tento výklad dějin naprosto ignorován. A důvod? Nejen černé svědomí Západu a jeho demokracií, ale také se vést na rusofobní vlně a svalovat vinu na jiné. Předkládáme tedy text profesora Palma ve švédském časopis Nyhetsbanken v plném znění.

Evropský parlament přijal 19. září 2019 většinou hlasů usnesení „O významu zachování historické paměti pro budoucnost Evropy“. Jeho účelem, jak již bylo řečeno, je poskytnout evropským národům možnost studovat historické katastrofy, aby se jim v budoucnu vyhnuly.

Ale paměť je složitý jev. Člověk se snaží racionalizovat a uspořádat historii často z ideologických důvodů. Politici Evropského parlamentu se snaží vybudovat kolektivní paměť, ale stejné racionální mechanismy platí pro každého jednotlivce. Politicky citlivá fakta jsou retušována, obecný kontext je zkreslený. Podle slov Nobelovské přednášky 2005 Harolda Pintera (2005): **„To se nestalo. Nic se nestalo. I když se to stalo, stále se nic nestalo. Koho to zajímá! Nic zajímavého.“**

Toto usnesení bylo prakticky nebylo zmíněno v našich velkých médiích.

Jeho hlavní myšlenkou je, že nacistické Německo a Sovětský svaz společně rozpoutaly druhou světovou válku: „Evropský parlament zdůrazňuje, že druhá světová válka, nejničivější válka v evropských dějinách, začala přímým důsledkem notoricky známé nacisticko-sovětské smlouvy o neútočení z 23. srpna 1939, známý také jako Pakt Molotov-Ribbentrop, a jeho tajné protokoly, podle nichž dva totalitní režimy se společným cílem dobýt svět, rozdělily Evropu na dvě zóny vlivu.“ **Stejně tak autoři rezoluce smíchali všechny karty a bez jakýchkoli argumentů se staví proti zavedenému názoru historiků, že Německo bylo iniciátorem války.**

Zde je několik zapomenutých faktů: Druhá světová válka byla do značné míry pokračováním té První. Evropské politické elity v boji o kolonie a trhy poslaly své národy na nejničivější porážku v historii. Vítězové, především Francie, Velká Británie, USA a Belgie, označili Německo za jediného viníka války a požadovali obrovské odškodnění. Tradičně německé regiony jako Alsasko-Lotrinsko a Západní Prusko byly od země odděleny. Porýní bylo převedeno pod kontrolu ostatních.

Na východě v roce 1917 padlo Ruské impérium, které bylo nahrazeno novými nezávislými státy: Finskem, pobaltskými zeměmi, Polskem a dalšími zeměmi, které se později staly Sovětským svazem. V sovětském Rusku až do roku 1922 pokračovala občanská válka mezi rudými a bílými. Bílým pomohly stovky tisíc vojáků ze západních států: Německa, Velké Británie, Československa, USA, Finska a dalších. Polsko navíc v roce 1919 zaútočilo a připojilo velká území, nyní patřícím Ukrajině a Bělorusku (které si Stalin vzal zpět v roce 1939). Tyto zásahy nejen způsobily destrukci, ale vyvolaly u sovětské společnosti pocit obležení. A zde Evropský parlament také zapomíná, jak západní Evropa vydláždila cestu tomu, co se mělo stát později.

Sovětský svaz byl přesvědčen, že žije v nepřátelském prostředí. Zpočátku se sovětské vedení nejvíce

bálo Britů, ale když se k moci dostal Hitler, začalo přesvědčení, že hlavní hrozbou bylo Německo. Hitlerův záměr vytvořit „životní prostor na východě“ a podrobit si „podlidi“, kteří tam žili, byl všeobecně znám z knihy „Mein Kampf“. Bylo také známo, že Německo zbrojí (včetně díky tajné spolupráci s Výmarskou republikou). Invaze do oblasti Rýna a útok na Španělskou republiku situaci ještě více zdůraznily.

V roce 1934 ministr zahraničních věcí Sovětského svazu prohlásil, že německým ambicím odolají pouze „odhodlaní sousedé“. Sovětský svaz proto chtěl uzavřít dohodu o „kolektivní bezpečnosti“. **Ale jak odhodlaní byli tito sousedé?** Hitler byl schopen zaujmout tak silné postavení díky konzervativním a liberálním stranám, které v roce 1933 jednomyslně hlasovaly, aby mu poskytly veškerou moc. Evropské demokracie se zcela pasivně dívaly jak na invazi do Porýní, tak na fašistický převrat ve Španělsku. **Přesto se Sovětský svaz ve 30. letech energicky pokusil vytvořit obranné spojení s Francií, Británií, Spojenými státy, Rumunskem, Polskem, Jugoslávií a dokonce fašistickou Itálií. Všechny jeho návrhy byly zamítnuty a Polsko se až do samotné války aktivně snažilo těmto snahám čelit na mezinárodní úrovni.**

29. září 1938 se britský premiér Chamberlain a francouzský prezident Daladier setkali s Hitlerem a Mussolinim v Mnichově. Německo požadovalo, aby se Československo vzdalo Sudet s německy mluvící populací. Britové a Francouzi dovolili Hitlerovi vstoupit do Československa, a jak víme, nebyl omezen pouze na Sudety.

Polsko, které jako první uzavřelo s Hitlerem pakt o neútočení, také vyslalo jednotky, aby obsadilo české Slezsko. V té chvíli si Sovětský svaz uvědomil, o co jde: **Západ chtěl donutit Hitlera, aby šel na východ.** Bylo jasné, že se blíží válka, ale v dubnu 1939 Francie opět odmítla další návrh Sovětského svazu. V květnu se sovětský ministr zahraničí znovu pokusil vyjednávat s Polskem, ale byl okamžitě odmítnut. Ale přinejmenším u Britů se ukázalo, že se tento problém diskutuje. Je pravda, že současně vedli tajná jednání s Hitlerem a rozhodli se nespěchat. Na osobní lodi (plující rychlostí 25 kilometrů za hodinu) vyslali delegaci do Sovětského svazu. Dostala se tam o pět dní později, poté se ukázalo, že nemá pravomoc uzavřít smlouvu.

Moskva ztratila veškerou naději na spojení se západními zeměmi. 23. srpna 1939 byl podepsán Pakt Molotov-Ribbentrop. Smlouva poskytla Sovětskému svazu řadu výhod. Za prvé, získal trochu času posílit obranu před německým útokem, k čemuž by, jak vědělo sovětské vedení, došlo. Díky tajnému (jistě nemorálnímu) protokolu získal SSSR „sféru zájmů“, která mohla sloužit jako nárazníková zóna.

Ve verzi historie předložené Evropským parlamentem jsou všechny tyto okolnosti pečlivě upraveny. Obzvláště nápadné je, že setkání v Mnichově v roce 1938 nebylo ani zmíněno.

Ale to není vše. 22. června 1941 začal hlavní útok na Sovětský svaz - operace Barbarossa. Kromě Německa se zúčastnily Rakousko, Rumunsko, Finsko, Itálie, Maďarsko, Slovensko a Chorvatsko. Mnoho nadšenců, kteří obhajovali přijetí usnesení (Evropského palrmanetu), pochází právě z těchto zemí. V okupované Evropě se buržoazie často přizpůsobovala Němcům. Nacismu se bránil hlavně Sovětský svaz (za cenu 27 milionů životů sovětských občanů) a v jiných zemích hráli komunisté často hlavní roli v hnutí odporu. **Co bychom si z toho měli podle názoru Evropského parlamentu pamatovat? Očividně nic!**

A jaké jsou důsledky takového usnesení? V budoucnu bude ohrožena svoboda projevu. Dá se předpokládat, že bude méně prostoru pro debatu, a nové školní učebnice budou také přeepsané z politických příčin. Usnesení navrhuje, aby se 23. srpna - den uzavření německo-sovětského paktu - stalo společným pamětním datem pro oběti nacismu a komunismu, jakož i zabránilo „trivializaci“ tématu v debatách a ve sdělovacích prostředcích, aby pomohlo vytvořit společnou kulturu a navíc přidělit více peněz na propagandu EU. Ruská společnost je vyzvána, aby

ukončila tragickou minulost a ukončila údajnou informační válku zaměřenou na rozdělení demokratické Evropy. Evropský parlament se vůbec nebojí házet kameny do skleníku a požaduje, aby Rusko přestalo narušovat historická fakta.

Rusofobní dekret z Bruselu s potěšením převzaly největší noviny ve Švédsku, Dagens Nyheter a jeho korespondent Michael Winiarski. Bohužel musíme být v budoucnu připraveni, že uvidíme něco podobného v našich médiích mnohem víc o hodně víc. Nemělo by se to však považovat za alarmující skutečnost, že politické shromáždění, jako je Evropský parlament, začíná určovat, jaká je historická pravda? Nedobrovolné myšlenky se týkají utváření totalitního vzorce, ukončil varováním svůj materiál profesor Lennart Palm.